

Bir Buruk Gençlik Hikayesi 1

— canayhanım · 23 Kasım 2013

Aldığım o haber tetiklemişti beni ve eski, artık benim için çok eski, o fotoğrafların arasında buluverdim kendimi. Tek tek gözümün önünden geçtikçe onlar, ben daha bir gömülüydüm geçmişe, seneler öncesine. Yarım kalmışlıkla darılmıştı o eski resimler, yazılar... Unutamadığım yüzlerce anı birbirine karışıyordu. Dışarıdan bakılınca, bir kadın ve bir erkeğin birbirine duyduğu ilgi, olarak düşünülebilirdi. Ama bunlardan farklı olarak o dönem, kişiliğimi bulduğum belki büyüdüğümü hissettiğim, ilk yalnızlıklarımı, hayat ile ilgili ilk hayal kırıklıklarını yaşadığım on yılımı almıştı. Nasıl görmemezlikten gelebilirdim bu kadar uzun bir süreyi, ve benim kendimi bulmamı sağlayan o insanı! Mutlaka dedim, yazmalıyım her şeyi, seneler sonra, onlarca yıl sonra, birileri yazdıklarımı okuyup belki beni anlayabilirdi. Nereden nasıl başlayacağımı bilemiyor, ama içimdeki derin üzüntüyü, koca bir hiç olan heveslerimi içimden, yazılarıma boca etmem gerektiğini biliyordum. Kim bilir, bir vicdan azabı mıydı bu yoksa dertleşme ihtiyacı mı? Kim bilir!

1996 yılında başladı her şey. Yüksek lisansını bir uzak doğu ülkesinde tamamlamış, hevesleri hayalleri, parası, sevgilileri olan, KAYIN şirketler grubunun ortaklarından biri Zeki Bey'in üç çocuğunun en en küçüğü, tek oğlu, 25 yaşında koca bir çocuktum. Babam, dayımla kurdukları küçük bir atölyeyi, otuz yılda, dört büyük fabrikadan oluşan bir şirketler grubuna dönüştürmüştü. Babam, Zeki Kayhan meslek lisesini bitirdikten sonra Eskişehir'den İstanbul'a göç etmiş, ve bir otomobil fabrikasında çalışmaya başlamış. 5 yıl içinde hayatı hızlıca değişmiş, evlenmiş, baba olmuş ve kayın biraderi ile bir atölye açmıştı. Dayım Sami Bey, babamdan dört yaş büyüktü, Makine Mühendisiydi. Türkiye'nin çalkantılı dönemlerinde, yetmişlerin başında teknik üniversiteden mezun olmuş ve bir Fransız araştırma görevlisi ile evlenmişti. Madelina Bouveir, çok güzel bir kadındı. Uzun boyu, beyaz teni ve enfes narinlikte fiziği ile büyülemiş olmalıydı dayımı. Küçükken dayımın evinde kalırdım bazı geceler, sonrasında Mahide adını alan yengemin söylediği Fransızca şarkılar ile tarifsiz huzurlu uykulara dalardım. Dayımın benden 10 yaş büyük oğlu Cüneyt Ağabey'in ve 8 yaş büyük kızı Sevtap Ablanın çocukları gibi olmuştum. Babamı pek göremezdim, iş gezileri, toplantılar, uzayan mesailer derken, eve çok geç gelir sabah o uyurken ben okula giderdim. O yüzden uzun yıllar hasret yaşadım, baba oğul gezmelere.

Annemi anlatmadım değil mi hiç? Perihan Hanım, tombul esmer, yeri geldiğinde fazlasıyla sinirli ama bir o kadar da eğlenceli bir kadındı. Asıl mesleği hemşirelikti annemin. Babamla da hastanede tanışmışlar zaten. Annemle çok güzel bir 18 yıl yaşadım. Ta ki, onu ani bir kalp krizinden kaybedene kadar. Şeker hastalığı ve kiloları onu bu hazine sona hızla yaklaştırmıştı. Koyu kahve kıvrıkcık saçları vardı annemin, kocaman iki gamzesi ve doğuştan sürmeli iri siyah gözleri. Benden önce iki kızları olmuş. Şenay ve Sena. Birer yıl arayla doğan ablalarım üniversite biter bitmez yine peş peşe evlenmişlerdi. Şimdilerde sağ kolum diyebileceğim asistanım ve yeğenim Berrin'in annesiydi, İktisat'ı birincilikle bitirip, kısa bir süre bankacılık yaptıktan sonra ev kadını olmayı seçen Şenay Ablam. Cüneyt Ağabey ile aynı ay doğmuşlar. O

yüzden kendilerine ay kardeşi adını takıp uzun yıllar bununla dalga geçmişlerdi. Sena Ablam, çok geç evlenmiş, o ülke senin bu ülke benim gezmiş, en sonunda birkaç yıl önce hostes emeklisi olarak hayatını Çanakkale'nin sayfiye bir ilçesinde inzivaya çekilerek sürdürmeye karar vermişti. Bir diğer yeğenim, Coşkun ise bu sene üniversite sınavlarına girmiş ve Orta Doğu Teknik Makine Mühendisliğini kazanmıştı. Coşkun, çok çalışkan ve kıvrak zekalı bir çocuktur. Her yaz, şirkette ya da tedarikçilerin, müşterilerin birinde staj yapar, işleri öğrenmeye çalışır, yazlarını boş geçirmezdi. Tip olarak, annesi, Sena Ablamı andırır yüzü. Annem gibi gamzelidir ikisi de. Etine dolgun, biraz irice bir genç olan Coşkun, gençliği hatırlatır bana. Yazları yanımda kalır, bazen Dilek ile Ayfer'e bile bakıcılık yapardı. Dilek ile Ayfer benim çocuklarım, aslında çocuk yerine birer canavar desek daha doğru olur.

İşte böyle, sıkı aile ilişkileriyle kurulmuş, kurumsallaştırmaya çalıştığımız büyük bir aile şirketinin Genel Müdürü olarak çalışan, boşanmış iki çocuklu dul bir adamım altı üstü. Dışarıdan bakıldığında hayatım sıradan gibi görünse de, mutlaka kendimi heyecanlandırarak işler çıkarttığım için, kendimce diyebilirim ki, bir günüm bir güne uymuyor. Bazen bir hayırsever topluluğa karışıyor, gece gündüz yardım organizasyonlarına katılıyorum cemiyette. Bazen de benim en büyük düşkünlüklerimden biri olan motorumla, bizim motor kulübünün grup gezilerine katılıyor, Türkiye'yi, ya da yabancı bir ülkeyi karış karış gezebiliyorum. Ya da bizim iki küçük canavar ile bir sahil pansiyonunda güzel bir hafta sonuna kaçabiliyorum. Tabii bunun dışında da kaçamaklarım olabiliyor. Genelde ayda bir kere yurt dışı gezim oluyor ve beni tanımayan bir halkın içine atıyorum kendimi. Beni kim nereye çekerse sorgusuz sualsiz gittiğim de oluyor. Bazen bana yedi kat yabancı insanlarla anlık şeyleri paylaşmaktan müthiş zevk alıyorum. Sonrasında her şeyi unutuyor, ve karşı taraftan da her şeyi unutmasını istiyor, uzaklaşıyorum tekdüzelikten. Bu sonradan gelişen bir huy bende. Aslında burada size anlatacaklarım da ilintili bu alışkanlığım. Zamanında çok fazla hatıra sakladığı için hafızam, artık yaşadığım, yaşayacağım maceralarda, beni yoracak hiç bir şey hatırlamak istemiyorum, ve hiçbir şeyin ayağıma bağ olmasını istemiyorum.

Hani 1996'da başladı demiştim ya her şey. Sizi o yıllara götürmek isterim. Babamın da zorlamasıyla, şirkette çalışmaya başladığım seneydi. Neredeyse her ay, Japonya'dan bir arkadaşımı ağırlıyor, İstanbul'un altını üstüne getiriyorduk. Eh yüzüne bakılır bir gençtim, geniş omuzlarım 1.84 boyum, çekik ela gözlerim, briyantın ile iyice parlattığım iri dalgalı saçlarım vardı. Bir de keskin dörtgen ve koyu kemik çerçeveli gözlükler takardım hep. Ses tonum, edebiyat ve sinemaya ilgim beni aslında bir şirket yöneticisi olmaktan daha çok bir sanatçı olmaya itiyordu. Çevrem ve özellikle beraber olduğum kızların fiziğim ile ilgili görüşleri de böyle düşünmemi sağlıyordu. Teknik üniversitede Elektronik Mühendisliğinde okurken son sene, Japon bir akademisyen ile yaptığımız ortak proje sayesinde, Kyoto Üniversite'sinde Master Bursu elde etmişim. Babam bu gelişmeye sevinmiş, biraz da, her ne kadar gizlemeye çalışırsa çalışsın, benden iki sene ayrı kalacağı için tarifsiz bir hüzne kaptırmıştı kendini. Bu şartlarda beni en çok destekleyen Cüneyt Ağabey'im ile Mahide Yengem'di. Hatta ilk Japonya'ya gidişimde üniversiteden Akio Arashi ile yengem vardı yanımda. Yengemle Tokyo, Kyoto, Osaka, Kobe arasında günlerce gezmiştik. Ne güzel günlerdi. Mahide Yengem'in benim hayatımda çok ayrı bir yeri

vardır. O tatlı Fransız aksanıyla konuştuğu Türkçesi, kadife sesi, bir sinema artisti kadar alımlı ve çekici beden dili, mimikleri ve hep sığındığım anne sıcaklığı, sırdaşlığı ile biraz da olsa annesizliğime iyi geliyordu. Kim bilir belki ileride, onun gibi bir kadın ile evlenecektim. İki sene bir çırpıda gelip geçmiş, ve ne kadar Japonya'da kalmak istesem de babamın zorlamaları ile İstanbul'a dönüş yolculuğum başlamıştı. Döndüğümde ne yapacağıma bir türlü karar veremiyordum. O zamanlar Türkiye'de yeni kurulmuş Japon Otomobil firmasında iyi bir ücretle işe başlayabilir, ve aile şirketimiz dışında kurumsal uluslar arası bir işletmede deneyim edinebilirdim. Ya da, hep yapmak istediğim şeyi yapabilir, bir film yıldızı olmak için her şeye yeni baştan başlayabilirdim. Bütün bu düşüncelerime karşın babam benim adıma konuşuyor, karar veriyor ve şirkette satın alma ya da satışın başına geçmemi istiyordu.

Sonunda İstanbul'a gelmiş, kendimi babamın makam odasında buluvermiştim. Cüneyt Ağabey'i de çağırılmıştı görüşlerini almak için. Eminim dayım dış gezide olmasaydı, o da gelir ve benim adıma karar vermeleri daha kolaylaşırdı. Satın alma Yöneticisi oluvermiştim bir anda. Görevim, tedarik parçalarında, uzak doğudan alternatif, daha az maliyetli tedarikçiler bulmaktı. Aslında, düşündükçe, bunun benim de işime gelebileceğini düşündüm. Çin, Tayvan, Kore Hong Kong, Japonya dolaşacaktım. Kalite ve fiyat bakımından çeşitli sınıflarda, onaylı tedarikçi portföyü oluşturma görevi verilmişti bana. Sonradan öğrendim, aslında böyle bir görevde başarılı işler yapabileceğimi dayım düşünmüş ve o kurgulamıştı görev tanımımı. Bu konuda benimle birlikte çalışması için Kalite bölümündeki yeni mezun olmuş Makine Teknikeri Simya görevlendirilmişti. Ermeni kökenli olan Simya, iş yaşamı dışında naif, empatik eğlenceli ve muzip bir kızdı. Ama işyerinde bir kaplan kesiliyordu, ,Üretimde tartışmadığı kimse kalmamıştı. Daha mezun olalı bir sene bile geçmemiş bu kızcağız benden sadece 5 yaş küçüktü. İngilizce'yi çok iyi konuşuyor, ve bir çok raporun, dergi makalesinin çevrilmesinde işimi kolaylaştırıyordu. İçine kapanıklığı, hırçınlığı, sohbet ortamlarından kaçması ile daha çok merakımı çekiyordu. Çünkü son iki yıldır, uzakdoğu kültürü ile harmanlanmış karşı cinsle olan ilişkilerim o kadar hızlanmıştı ve, karşıma kendini her an sunabilecek ve kolaylıkla sunmuş o kadar çok kadın çıkmıştı ki, Simya'nın bu tuhaflığı, gizemli halleri, şaşırtıyordu beni. Türkiye'ye dönüşümle birlikte babamla beraber, birkaç davete katılmıştım. Zengin bir veliaht arayan o kadar kız ve o kadar kız ailesi varmış ki, kendimi bıraksam her yemekte neredeyse bir nikahım kıyılabilirdi. Hepsi mazbut hatta, mutaassıp ailelerin kızlarıydı. Tam aile kurulacak, ama ne yazık ki bir şey paylaşamayacağım temiz kızlardı hepsi. Bazen onlarla ilgileniyor gibi yaparak eğleniyor, bazen onlara acıyordum. Zeki Kayhan'ın oğlu, Metal endüstrisinin büyük firmalarından birisinin veliahtı Safa Kayhan, yeni yeni girmeye başladığı babasının iş çevresine alışmaya çalışıyordu. Yaşımızın genç ve deneyimsiz olmamız nedeni ile, işle ilgili, satın alma parçaları ile ilgili teknik detayları ve müşteri gereklerini tek tek inceliyor, öğrenmeye çalışıyorduk Simya ile geç saatlere kadar süren mesailerde. O küçük yaşlarımıza ve ikimizin de dayanılmaz bir şekilde duyduğu arkadaş olma isteğimize rağmen yaşını başını almış iş arkadaşları gibi Safa Bey ve Simya Hanım oluveriyorduk birbirimizin dilinde. Gün be gün, onunla gün aşırı oturup çalışmaya, aslında bir iki saat laflamaya alışıyordum ne yazık ki. Hayatı ile ilgili pek bir şey anlatmasa bile, kendi gündelik olaylarımla onun dikkatini çekmeye çalışıyor, onunla dertleşir gibi görünerek onu cezbetmeye uğraşıyordum. Ah küçük Safa! Ne kadar toymuşum öyle. Akşamları kaldığımızda, Simya'yı ben bırakıyordum genellikle evine. Normal karşılanacağı üzere, kapılarının

önünde arabamdan inmeye utanıyor, sokağın başında iniyor, koşar adımlarla, karanlıkta evine doğru yürüyordu. Yolunu, arabamın farları ile aydınlatır, o tam bahçe kapısından içeri girerken selektör yaparak yanına kaldığımız yerden tekrar görüşeceğimizi işaret ederdim. Uzun kahverengi düz saçları vardı Simya'nın. İri dudakları, üst dudağının sağında bir beni, kalın kaşları beyaz teni, yüzüne göre, sivri, ve gamzeli küçücük bir çenesi vardı. İri ama ona çok yakışan gözlükleri vardı. Uzun boyluydu Simya. Dolgun güzel bacakları ona müthiş bir albeni katıyordu. Bir akşam onu bıraktıktan sonra onların semtini turladım. Maltepe'nin arkalarında, otobanın üstündeki bir sitede kalıyorlardı. Çevresi tek tük gecekondu evlerle doluydu. Sonradan yaptığım araştırmalarla, Simya'nın babasının o çok küçükken öldüğünü, onu babaannesi ve kuyumcu olan dedesinin büyüttüğünü öğrenmiştim. Annesi bir Türk'tü. Ve ikinci bir evlilik yaptığı için, Simya'yı baba tarafına bırakmış, İzmir'e yerleşmişti. Hazin bir hikayeydi kızın yaşadıkları. Ailesinin maddi durumu oldukça iyiydi. Dedesi, babamdan iş ilişkileri hatırına, torununu, iş hayatına atılması için yanına almasını rica etmişti. Yüksek okuldan mezun olduktan sonra, bizim kablo montaj fabrikamızda kalite bölümünde çalışmaya başlamıştı. Altı ay gibi kısa bir sürede, çalışkanlığı ve kültürü ile kendini göstermişti ve alan şefliğine yükselmişti. Kimseye müdanası yoktu Simya'nın. Başka bir kızın içinin eriyeceği bir durumu hiçbir zaman kendi lehine çevirmemiş, üzerimde hak iddia etmemiş ve beni elde etmeye çalışmamıştı. Tam tersi, beni tembel, kasıntı, babasının zoruyla çalışan bir zengin züppesi olarak gördüğünü ve içten içe aşağıladığını düşünüyordum. Bazen toplantılarda, dikkatim dağılır, Simya'nın kıyafetlerine, konuşmasına, mimiklerine, dudaklarına, gözlerine odaklanırdım. Ona dik dik baktığımı zanneder ve dediklerini dinlemediğimi bildiğinden inadına bana soru sorar, görüşlerimi almak istediğini söylerdi. "İyi ama neyle ilgili görüşleri?" diyemezdim, "Sana bakmaktan, ne dediğini dinlemedim" diye nasıl derdim, yavru patron gururuma dokunur, "Bunu daha sonra değerlendirelim" diye geçiştirirdim. Sonra, o yıllar yeni yeni moda olan cep telefonuma yüklenir, toplantı dışına çıkardım. Güya ona, meşgul bir patron görüntüsü verecektim, ah ahmak çocuk! Kız beni çok iyi tanımıştı, ve kim bilir bu çocukluklarımla nasıl dalga geçiyordu içten içe.

Onunla çıktığım ilk yurt dışı gezisini hatırladım bakın şimdi. Daha önceleri, dedesi ile iş için Fas, Tunus, Mısır, Cezair gezmişler. Ama Avrupa'ya ilk defa gelecekti benle. İki günlük bir fuar gezisiydi bu, tedarikçi aramak için düşecektik yollara. Ama benim aklım başka şeylerdeydi. Bu gezi vesilesiyle, Simya ile yakınlaşmayı umuyordum. O yüzden, normalde, Personel işlerindeki Nurten Abla'nın yapacağı, tur, organizasyon planlama, uçak, otel ayarlama gibi işleri titizlikle kendim yapmış ve Simya'nın aklını başından alacak küçük sürprizler hedeflemiştim. Mesela bir Viyana gezisi planlıyordum. Akşam beraber gezeceğimiz bir araç kiralayacaktım. Sonra bir barda daha rahat bir şekilde birbirimizi tanıyabilirdik. Bilmiyordum gece bize daha başka şeyler de getirebilir miydi? Babam bir duysaydı, kesinlikle beni küçücük bir çocuğu korkuturcasına uyarır ve iyice bir paylardı.

Sonunda, çıkmıştık iş gezimize, ikili görüşmeler yapmış ve üç büyük tedarikçi adayından numuneler istemiştik. Kartlarımızı birbirime vermiş, karşılıklı firma sunumlarımızı yapmıştık. Türk gecesine de denk gelmiştik, üstüne bir de baloya katılmıştık. Planladığım her şey kusursuzca işlemişti. Simya'nın özel yaşamında çok daha farklı biri olduğunu ilk defa bu gezide görmüştüm. Hayata dair her şeyden konuşmuştuk. O gencecik ömrüne bir evlilik bile sığdırdığını öğrenmiştim. Yüksekokulda, aşık olduğu

erkek arkadaşı ile gizlice evlenmiş altı ay kadar beraber yaşamışlardı. Fakat, çocuk onu aldatınca, çocuksuz bu evlilik anlaşmalı olarak bitmişti. Bu sefer tam tersi oluyordu, o anlatıyor ben dinliyordum. Gözlerime bakmakta utandığını görüyor, inanılmaz keyifleniyordum. Ona manalı şakalar yapıyor, Avrupa'yı anlatıyordum. Üç gecenin birinde geç saatlere kadar ertesi günkü toplantılara ve görüşmelere hazırlıklar yaptık, ikincisinde kiraladığımız araba ile Viyana ve çevresinde gezmiş, bara gitmiş, dertleşmiştik. Son gece de baloda, iş çevremizi geliştirmek için uğraşmıştık. Son gece o benim odamın kapısını iki kere çalmış ben de onu tam üç kere rahatsız etmişim. İkimizde emindik her şey iyi gidiyordu. Ama ne yazık ki, bu arkadaşlık, ertesi günü başlayacak iş günü ile rafa kalkacak ve kılıçlar kınından tekrar çekilecekti. İş yerinde, Simya'ya üstünlük sağlamaktan hoşlanıyordum. Gerek zenginlikle, gerek eğitim seviyemle gerek yavru patronluğun verdiği güç ile, bir şekilde onu etrafımda pervane etmek hoşuma gidiyordu. Onu sinirlendirdiğimi bile bile böyle davranmak daha bir tatlı oluyordu.

Çıktığımız iş gezimiz sonlanmış ve ılık bir İstanbul akşamında, onu havaalanından evinin sokağının köşesine bırakmıştım. İlk defa, bahçe kapısından girerken, arabama doğru bakmış, ince uzun parmakları ile belli belirsiz el sallamıştı. Her zamanki gibi selektör ile yanıtlamıştım onu. Yorucu bir seyahat olmasına rağmen, yorgun değildim. Ticaret odası başkan yardımcısı Emin Abi'nin oğlu, Burak ve arkadaşları ile buluşmaya karar vermiştik o akşam Tarlabası'ndaki lokalde. Yaşları 25-30 olan dört sağlıklı gencin, sohbet konuları, biraz iş, çokça kadınlar, yaşanan maceralar, hatırı sayılır derecede futbol, ve yenilediğimiz arabalarımızdı. Bizim başka bir konumuz daha vardı. Burak sayesinde, yeni yeni içine girdiğim motor gezileri ve motor modelleriydi. Burak, Safa, Adnan, Tekin, dört kafadar, hafta sonu Şile'ye gitmeye karar vermiştik. Diğerlerinin kız arkadaşları, nişanlıları gelecekti. Ben yine tektim. Hoşuma gidiyordu tek olmak ve girdiğim ortamda, benden küçük, ya da yaşı büyük kadınların ilgisini çekmek...

Canay Gümüşlü Safi